

## Maatschappelijke participatie



Weet u het nog? Tot voor enkele maanden woonden we nog in een “verzorgingsstaat”. Als we wat gingen mankeren konden we, na eerst thuis te zijn verzorgd door soms wel zes verschillende lieden op één dag, terecht in diverse tehuizen al naar gelang wat we mankeerden en aan zorg nodig hadden. Het kon wel eens langs duren voordat ze ergens een plaatsje voor ons konden vinden, soms een eind van onze vertrouwde omgeving vandaan, maar het lukte.

We konden weer een eigen nestje gaan bouwen en proberen dat

gezellig in te richten.

Maar dat moet maar eens voorbij zijn, denken een aantal lieden in Den Haag, die aan het roer van “het schip van staat” staan. Dat is allemaal veel te duur. Dat kost maar kamers, bedden, hulptroepen, een leger managers en ondersteuning van mantelzorgers. Onze onderdanen moeten maar eens zelf aan het werk en de handen uit de mouwen steken om de medemens een leefbaar leven te geven. De overbuurman moet zijn overbuurman iedere ochtend gaan wassen en zijn natte luiers in de klike gooien. De linkerbuurvrouw kan dan in die tussentijd haar rechterbuurman zijn boterhammetjes smeren en een kopje thee zetten en de rechterbuurvrouw kan dan daarna haar linkerbuurman zijn elastische kousen aantrekken, hem verder helpen met aankleden en opleuken en zijn schoenen strikken. Voor zijn injecties, pillen en poeders, het verzorgen en verbinden van zijn open benen en eczeem armen kan dan nog een verpleegkundige komen en indien hij het zelf niet meer kan, hij is tenslotte al vierennegentig jaar, komt er dan nog een diabetespedicure om zijn nagels te knippen en voeten in te smeren. Het moet maar eens uit zijn met al die verzorging, die oude heer moet ook zelf, net als zijn overbuurman, linker- en rechterbuurvrouw, nichtje en verre tante, weer aan de maatschappij gaan participeren en zo werd de participatie- maatschappij geboren.

Nadat jaren geleden de burenhulp, naastenliefde en zorg voor elkaar om zeep werden geholpen, moet dat nu allemaal terugkomen. Wellicht dat er nog wat vrijwillige hulptroepen in het leven geroepen kunnen worden, die straks als klaar-over kunnen dienen voor de rijen rollators, die zich met de snelheid van één kilometer per uur of minder, in de ochtend- of middaguren naar de supermarkten spoeden om daar hun boodschapjes te doen, waardoor ze nog een beetje onder de mensen komen en op die manier hun sociale netwerk kunnen onderhouden. En het douchen kan misschien opgelost worden op de manier, zoals ik onlangs op een filmpje zag. Op een bepaalde dag staan op zeker uur de ouderen in een wijk bij het buurthuis bij elkaar. Dan stopt er een bus voor de deur en een jongeman met een mechanische toeter stapt uit en nodigt de ouderen uit snel in te stappen. Wanneer dat gebeurd is, spoedt hij zich met de volgeladen bus naar een autowasserette. Daar aangekomen maant hij de ouderen via zijn roepstoeter uit snel uit te stappen, zich snel in zwembroek of badpak te hullen en dan in ijtempo de klaarstaande rolstoelen te bemensen voor de wekelijkse douchebeurt. Nadat de heren dames met badpak in de duwstoelen zijn vastgezet, worden zij op een rolband gezet en de wasserette ingevoerd. Met behulp van dezelfde machinerie als bij het wassen van de auto's krijgen ze dan hun wekelijkse poedelbeurt inclusief het droogblazen. Daarna is het snel weer aankleden, bus in en hup terug naar het wijkcentrum.



Maatschappelijke participatie! Maar wat als ik nu eens geen zin heb om iedere dag mijn overbuurman te wassen en zijn luiers te verschonen? Wat als de linkerbuurvrouw nog werkt en dus haar rechterbuurman zijn boterhammetjes niet kan smeren en in de thee kan soppen? En wat als de rechterbuurvrouw van de man haar linkerbuurman

zijn elastische kousen niet kan aantrekken, omdat ze last heeft van een chronische aandoening in haar rug?

Gechargeerd allemaal? Ja natuurlijk, maar waar blijven we als we de meest basale zorg voor mensen ouder dan negentig jaar uitbesteden aan vrijwilligers, die zelf ook al de zeven kruisjes zijn gepasseerd? Dan moet er ergens weer een manager worden opgescharreld, die dat allemaal regelt en er voor zorgt dat een stoet van beroepshulptroepen zich richting van het op zes hoog gelegen appartement van de hulpbehoevende oudere spoedt. En dan is de cirkel rond.



Maatschappelijke participatie.... Een leuk woord als vervanger van “afschuiven op een ander”. Waarom niet gewoon de zorgzame samenleving houden met minder regelaars, meer helpsters die van alle markten thuis zijn, minder administratie door minder doorgesloten regels, zodat de “oudere niet verzuipt” zoals de dokter in de streekroman uit 1968 van Toon Kortooms.

*Augustinus*